

КАПЧИЦА В ГРАДА

Кристина Миронова Маринова – ППМГ „Акад. И. Ценов” Враца, 6. клас

Капчица се роди в една гореща лятна вечер, когато Враца празнуваше откриването на новия градски Парк с музикални фонтани в жилищния комплекс „Дъбника”. Безброй преливащи струи искряха в ярките цветове на своя вълшебен танц. Мелодията и искрящите багри преобразяваха всичко наоколо.

Най-много се радваха децата, които непрестанно възкликваха и наблюдаваха с истински възторг всяко движение на оживялата прозрачна течност. Високото налягане в тръбопровода избликуваше на повърхността чудни мигновени силуети – бързи, спокойни, скокливи, плътни или невидимо парообразни. В неповторимия момент на полета всички водни частици се сливаха във фантастични воали. После внезапно чезнеха, последвани от нови калейдоскопични фигури.

Незабележима в каскадата, малката Капчица просветна и се сля с ручеите на бълбукащото водно огледало. Около нейния шадраван беше много по-тихо, отколкото вътре във водния стълб. Някои по-отдалечени талози се унесоха в сън на дъното. Други попаднаха в каналите за оттичане и скоро бяха впръскани върху зеленината между алеите. Сред тях се оказа и нашата Капчица, която не познаваше света и затова се разтревожи от настъпилата промяна.

- Накъде се отправяте, мои братя и сестри? – запита тя развълнувано.
- Нима не знаеш, Капчице?!... Тези канали ни отвеждат право към току-що поникналите треви, храсти, фиданки, цветя. Ние трябва да ги освежим и напоим с жителната си влага.

Тогава Капчица се успокои и се гмурна щастлива в ниския тревен килим. Зеленото в него се насити толкова, че на сутринта изглеждаше като великолепен дворец под от изумруд.

Това преобразяване обаче не бе последното за Капчица. Само след два-три часа, когато палещите слънчеви лъчи пронизаха знойния въздух, изпаренията понесоха повърхностните водни частици високо нагоре. Над парка се оформи бяло пухкаво Облаче, което започна да си играе с лекото въздушно течение.

Не мина много време, и съненото Вятърче заспа и засънува как препуска в небесния простор. Настъпващата вечер разхлади всичко наоколо, а на разсъмване малкото Облаче се втечни в синкави изпарения и миниатюрни бисерчета роса. Най-красивото от тях беше необикновената Капчица, която сияеше в празнично преливащи се багри – млечнобяло, розово, лазурно, най-много синьо.

Сигурно затова Синият синигер, който огласяше парка всяка сутрин, я забеляза пръв. Беше възхитен от нейното изящество и затова реши да я отнесе до новата паркова чешма с мозаечна украса. Там щеше да ѝ бъде винаги приятно и подходящо за

втеченото агрегатно състояние на водата. Именно то ѝ придаваше тази неподражаема форма на сърцевидно брезово листенце.

Разбира се, пойната птичка нямаше представа за кръговрата на водата, но беше запомнила къде има бликащи капчици дори през най-огненосухите летни дни. Не знаеше също така, че прясната питейна вода е истински дар от природата, съхранен чрез водоснабдителната и канализационна система. Част от нея представляваше и новият врачански парк, където денем играеха най-малките момичета и момчета, а вечер се разхождаха и възрастните, изпълнени с благодатната свежест.

Скоро обаче Капчица опозна цялото околно пространство и започна да търси нови водни приключения. Един особено нажежен ден тя дочу как няколко малки ученици си говореха за плуване и водни игри. Някои от тях се бяха научили на гмуркане във водите на река Лева, а други – в училищния басейн. Сега се затичаха към него, съвсем наблизко. Неуморната палавница почака да се свечери и към полунощ се присъедини с близките изпарения към сънливото бяло Облаче. Още преди то да се унесе в любимата си дрямка, Капчица му се примоли да надникне през високия прозорец на училищния басейн. Облачето се учуди, но изпълни желанието ѝ, понеже беше любопитно.

О, нямаше защо да съжالياва за постъпката си!... На лунна светлина просторният басейн изглеждаше като приказно водно царство, озарено от тихите вълни и преливащите оттенъци на сребристо синьото. Капчица скочи в дълбочините и изчезна сред голямата вода. Там още звънтяха отгласи от детски смях, щастливи, гукащи, безгрижни. Призори настъпи странна тишина, последвана от оглушителни възгласи. Учениците бяха дошли отново.

Изведнъж водата се разбушува и от всички посоки полетяха хиляди водни пръски. Капчица бе загребана от една бърза детска ръка, после я тласна нечие краче, накрая топката я подхвърли нагоре, към прозрачната мъгла при тавана на басейна. Лек и подвижен, парообразният слой нарасна значително. Като огромен Балон той се понесе навън и тържествено се разстла над парка с пещите фонтани.

Водният кръг за сетен път преминаваше от пара към течно състояние. Така щеше да бъде винаги и Капчица не се съмняваше в това. Природният закон продължаваше в сътвореното от човека, отговорен за равновесието в целия свят.

Щяха да се сменят сезони и години, но непреходно в тях щяха да останат единството и връзката между всички жизнени явления и процеси. Такъв щеше да бъде и пътят на нашата Капчица в града. Тя щеше да утолява жаждата, да носи радост и отмора, да играе с Танцуващите фонтани...

Приказка без край за преливащия живот и чудодейните преображения на всяка безценна водна капка, бликащо начало на сътворението, надежда за бъдеще въпреки човешкото лекомислие. Капчица живот от древността до днес!

